

1970-05-08

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Frans af Assisi

Medardo Rosso

Jules Supervielle

Andreas Wilhelm Wexels

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov takker for kort fra Sonja Ferlov Mancoba med digt af Supervielle og skriver om Sonja Ferlov Mancobas (indre) kamp med skulpturen og den (ydre) succes, hun - og Ernest Mancoba - har opnået som kunstnere. Han tvivler på, at det er nok for dem, og citerer fra Wexels salme "Så vide om land, som sol monne gå", 1847, om det at finde gud som det mål, der giver fred i sindet. Han skriver, hvordan han selv giver slip på sine mange planer her i sin alderdom og udtrykker håb om at se dem i Rom en sidste gang.

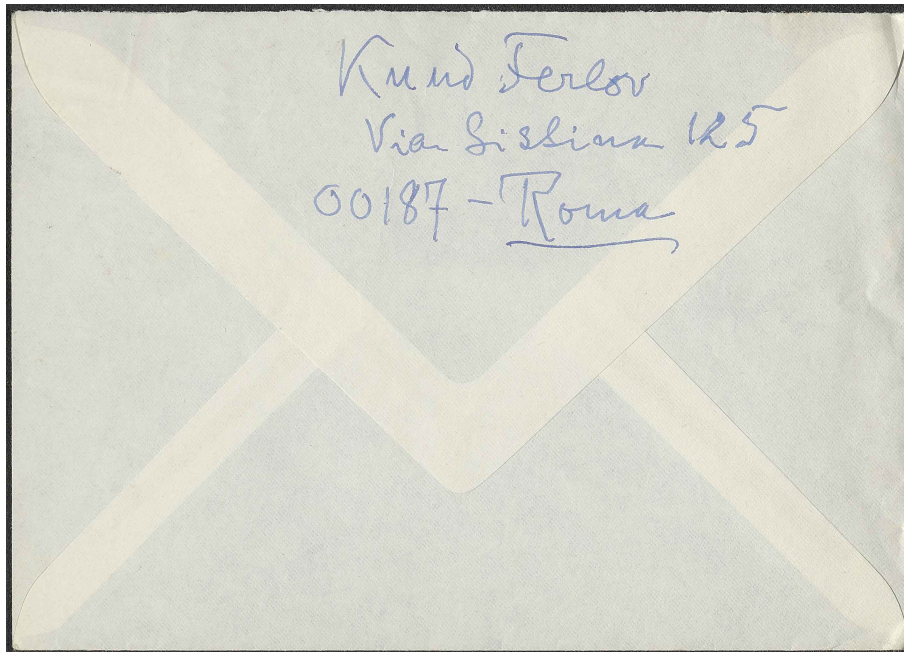
KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

1/

Rom den 8 maj 1970.

Kæreste Sonja,

Jeg har haft et pludseligt angreb
af denne meget store Mas-influenza, 40
dage væk meget syg. Nu har jeg det bedre,
men det varer nok længe, inden jeg kom-
mer til træerne - om det overhovedet
vil ske. Derfor bliver det kun med nogle
få stakkels ord, at jeg kun takke dig for
dit sømlede kunstneriske værk med det
skønne digt af Superwielle

Under min sygdom har jeg tænkt
meget på jer alle 3 og især på din
mod og bitre livskamp for at vinde
frem i din strid med skulpturen, hvor
du jo nu, og også Ernest, har haft
stor succes. Men er det jer nok? Ja
tror det ikke. Der er en Salme, som
saa tit stiger op i min erindring og
giver mig trøst. Jeg citerer første og sidste
vers: "Saa vid om land,
som Sol mounne gaar,
og menneskegjæl er at finde

2)

Som Herren er ved at ~~AA~~ naar
naar hjertet ham gerne vil vinde

"Og finder du ham,
da finder du Alt,
hvad hjertet kan søge begære,
da rejser sig fluts kvænt væb, som faldt,
og blegner saa alvorlig mere."

Kæreste Sonja, jeg tror, det er dette
maal, som alene giver fred. Jeg har
leert af Frans af Albini, at et menneske
lige er det værd, som det er værd i
Guds øjne, og ikke et hak mere. Derfor
ophidtes jeg ikke af saa mange planer.
De rumsterer i mit hoved. Jeg vilde
naturligvis gerne fra Kreefter til at
udføre dem, men jeg er mid ro for,
om det ikke sker. Maatte Kun en
vil jeg nødig give afkald paa: noget
om Raaso, ikke særlig om hans
Kunst (for her er jeg jo Kun en di =
Lektant), men om hans Hjerte, der
var større end hans store Kunst.

Jeg tænker Kærligt paa jer alle Ane.
Og maatte skæ dette vidunderlige at

Mi fork Minanden at se i den levige Skæb.
Kærlig hilsen til Frøien i Châteauneuf
fra din hengivne søn & skæb.